

Когато десетата ни Коледа ни сбра, достатъчно място имаше само в сърцата ни

В предколедния спринт на големите, коледният концерт на децата от училище "Кирил и Методий" и детска градина "Зайченцето бяло" в Париж може да е камъчето, което обръща каручката. Но, когато успеете да включите и него в лавината от неща "за правене" през декември, се гмурвате в едно друго време-пространство-емоция и внезапно стресът, недостигът на време, тичането, се отдалечават и съзнанието ви олеква и се изпълва с празник.

Салоните на посолството и тази година любезно ни отвориха вратите си и се пукнаха по шевовете. Защото сме много и сме пълни с енергия, с братчета и сестричета, с баби, с дядовци и с приятели. Датата на десетата ни Коледа беше 13 декември 2015 година.

Тази година, вече несъзерцавайки собствени отрочета, открих с възторг колко всичко е забавно. Как няма сценарий на света, който да може да рамкира празника ни. И как звездните му мигове никога не могат да се предадат с думи, снимки и записи. Не защото не са видими за очите, а защото са като искри.

Преди началото на концерта, докато едни родители редят масата за бюфета, хлапета и други родители се опитват хитро и отчаяно да се доберат до нея, да опитат... или поне да видят колко е много и колко е красиво.

Стаята, в която зайчетата се приготвят – нахлузват шапки на джудженца, слагат си гирлянди, преобразяват се на снежинки, сякаш е един кадаиф – ако протегнеш ръка, не се знае краче или ръчишка ще хванеш и чие ще е то. Шумно, весело, смеещо се море от червени шапчици и сладки муцунки.

Дефилето от групи и класове, всеки със своята частичка от празника – песен, пиеска, стих, хорце. Придружени отблизо или от далеч от учителките – тези най-добри ученици, винаги на пост.

Мъничетата, които умиляват цялата публика, когато си изпълнят програмата биват предадени за наглеждане на родителите си... след минутки полекичка пропълзяват отвсякъде, търкулват се най-отпред и ходенето става с препятствия, а пространството, определено за сцена, се стеснява, стеснява.

И... внимание, влиза дядо Коледа! Подава му се стол, сяда тежко и в същия миг се оказва полазен като от котета, от малки бели снежинки с искри в очите. Които му пипат дрехите, дърпат брадата, гаят го и го гледат с поглед, искрящ от доверие.

И тук нещата излизат от контрол... за известно време. За толкова, за колкото успеят възрастните да се справят, без да са строги, защото и на тях им е много смешно.

Родителите? Родителите тичат да си заемат местенце, снимат, снимат екраните на родителите пред тях, защото всеки се опитва да хване "миговете", паят, когато знаят песните, и, ей, как паят само, смеят се, понякога плачат. И са горди. И са влезли в коледното тайнство. Заедно с децата си.

Благодарим, скъпи учителки! Знаем, че ние, големите, които държим организационно училището на крака, съвсем, съвсем не сме перфектни, но се стараем да бъдем добри хора. Дано успяваме заедно.

Уютна, щастлива и красива Коледа и здрава и успешна Нова Година!

Училище, на теб желаем много ученици, отговорни родители, добър и сплотен екип от учители (каквото имаме и искаме да запазим), нов дом с необходимите удобства и по-спокойно материално положение.

Разказа Боряна Евтимова,
секретар на Асоциацията